

Η αμαρτία ως ασθένεια (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η θεώρηση της αμαρτίας ως παρανομίας «του νόμου του Θεού» κι όχι ως ασθένεια που κληρονομούμε ως τέκνα του πρώτου Αδάμ, είναι φυσικό να δημιουργεί ενοχές. Γιατί η αμαρτία, αν γίνει δεύτερη φύση με τον καιρό, αποκτά εξουσία στη ψυχή μας, ώστε «αυτό που δε θέλουμε να κάνουμε, το κάνουμε», κατά τον Απόστολο Παύλο. Αλλά αυτό, όπως καταλαβαίνουμε, προκαλεί πίεση, χάνεται η ειρήνη, έρχεται η ταραχή, με ό,τι σημαίνει αυτό για την καθημερινότητά μας.

Οι άγιοι Πατέρες και οι άγιες Μητέρες μας, ως γνώστες της ανθρώπινης φύσης – επειδή γνώρισαν το βάθος τους εαυτούς τους, μας μιλούν για την αμαρτία, που ελλοχεύει μέσα μας, ως ασθένεια. Κανείς τότε δεν θα έχει ενοχές γιατί είναι ασθενής, αλλά φροντίζει να θεραπευτεί για να χαρεί τη ζωή, τις σχέσεις του, τα χαρίσματά του, να ζήσει φυσιολογικά.

Η Εκκλησία, ως τρόπος ζωής, είναι στον κόσμο ως θεραπευτήριο. Οι κληρικοί έχουν την αποστολή, διακονώντας στο έργο της Εκκλησίας, να θεραπεύουν τους ανθρώπους που προσέρχονται σ' αυτούς, με τα μέσα που η Εκκλησία διαθέτει: την ορθή πίστη, τη νηστεία, την προσευχή, τα μυστήρια. Αυτό είναι το κύριο έργο τους, τα υπόλοιπα πάρεργο.

Μεγαλώνοντας σε μια κοινωνία που έχει στοιχεία καθωσπρεπισμού, πουριτανισμού, ανθρωποκεντρισμού, δεν είναι παράξενο που η πλειοψηφία των μελών της πάσχει από κατάθλιψη, καταπίεση, άγχος και νευρώσεις. Το τραγικό είναι οι λειτουργοί της Εκκλησίας, όπως και οι άνθρωποι της να συμπεριφέρονται το ίδιο προσπαθώντας να ρυθμίσουν την εξωτερική συμπεριφορά, αγνοώντας τη γνώση του εσωτερικού κόσμου. Τότε ποια ελπίδα θα έχει ο κόσμος;

Το μήνυμα της Εκκλησίας σήμερα, όπως και κάθε εποχή, είναι μήνυμα αισιοδοξίας, ελπίδας, χαράς. Γιατί νικήθηκε από το νέο Αδάμ, το Χριστό, ο θάνατος με τις ποικίλες μορφές του. Αυτό σημαίνει πως η αμαρτία - οποιασδήποτε μορφής - δεν είναι πια η αθεράπευτη ασθένεια, ότι και να 'ναι όπως και να ζει, δεν είναι μόνος. Αρκεί να θέλει να θεραπευτεί για να ζήσει.

Μπορεί, ενδεχομένως, τα πιο πάνω ν' ακούγονται ως ωραία λόγια θεολογικής έξαρσης. Όσοι όμως τα έζησαν ή τα ζουν μπορούν να ομολογήσουν ότι έχουν μια όμορφη πραγματικότητα, που χαρίζει αυτό που στο βάθος ο καθένας μας θέλει: την ελευθερία και τη χαρά.

Ας μη μένουμε προσκολλημένοι στα αρνητικά του εαυτού μας και του κόσμου μας. Ας μη γίνεται η ζωή μας μίζερη, κοιτώντας συνεχώς τις αδυναμίες και τις αμαρτίες μας. Ποια σημασία, άλλωστε, μπορεί να έχει ο εαυτός μας; Σημασία έχει ο Χριστός που η αγάπη Του τον έκανε να γίνει «ως εις εξ ημών», να κατέβει στον Άδη, όπως εμάς, και να νικήσει το μεγαλύτερο εχθρό μας, το θάνατο.

Να γιατί η διδασκαλία Του λέγεται Ευαγγέλιο και η παρουσία Του σηματοδοτούσε τη Βασιλεία του Θεού που χαρακτηρίζεται από χαρά, χαρά, χαρά. Δεν είναι κρίμα να μένουμε ακόμα στο θάνατο;